



Abadia de Sant Josep de Clairval

Estiu de 2019

Estimats Amics,

DESPRES d'una representació organitzada, en ple segle XX, per una actriu que recull forts aplaudiments a les paròquies i patrocinis catòlics, un director professional, sorprès i admirat, li pregunta: "Senyora, el seu riure que converteix tota la sala en alegria, és un riure après o bé natural?". La resposta brollà en un esclat del seu magnífic i espontani riure: "Senyor, jo només en tinc un de riure. I és aquest!" A la fi de la seva vida, el pensament de l'èxit que hagués pogut aportar al cinema se submergirà durant un instant en l'esperit de la Gabriela Bossis, però la veu de JESÚS l'interromprà immediatament: "Et guardo per Mi!". Efectivament, la Gabriela fou gratificada, des de mitjans dels anys 1930, per una vida mística, a través de locucions interiors de JESÚS que la crida per conversar amb ell en una intimitat molt particular.



Gabriela Bossis

Drets reservats

La darrera en arribar a una família de quatre fills va ser la Gabriela, que va néixer el 26 de febrer de 1874, a la casa dels seus pares, a Nantes. El seu germà August i les seves dues germanes, Clemència i Maria, són una mica més grans que ella. A part del patrimoni immobiliari de la família, el seu pare gestiona un negoci de peces destinades a la reparació de vaixells. Cada estiu, els Bossis deixen Nantes per passar les vacances a la seva propietat, a la vora del Loire, a Ingrandes (Le Fresne-sur-Loire). La senyora Bossis no deixa de cobrir d'atencions a la més menuda i també li dona una excel·lent educació cristiana. Aquesta senyora és tan pietosa que el seu marit diu, tot rient d'ella: "Penso que fins i tot resa el rosari a taula". La seva filla petita és excessivament tímida, durant molts anys l'espanten els jocs sorollosos, plora sense parar i tem les trobades nombroses on ha d'anar. No se l'empeny pas a anar-hi; la seva sensibilitat troba un refugi al costat de la Jenny, la cuidadora al servei de la família.

El clima cristià que envolta la petita "Gaby", com se la nomena en família, permet a la fe rebuda en el Baptisme obrir-se espontàniament en pregàries de criatura, que de vegades escriu en un quadern: "Parleu, Senyor, que la vostra serventa us escolta!" El Senyor no oblida cap dels impulsos del seu cor envers Ell, i els hi recordarà més tard: "Te'n recordes?" Quan eres petita, em vares dir: "Senyor, inclina el meu cor a les Paraules de la vostra Boca". Jo t'havia dit: "Explica'm el que has fet avui". Però tu no creies que fos la meva Veu..."

L'amic més estimat

JESÚS té set d'entrar en relació personal amb cadascun d'entre nosaltres, tal i com ens ensenya sant Alfons Maria Liguori: "Preneu el costum de relacionar-vos l'un en l'altre amb Déu, familiarment, amb confiança i amor, com amb l'amic més estimat que tingueu, i el més afectuós... Pregunteu a les ànimes que L'estimen amb veritable amor: us diran que a les proves de la vida, troben la millor i més sòlida consolació tractant amorosament amb Déu. No se us reclama pas una aplicació contínua de l'esperit, que us faci oblidar els vostres afers, ni tampoc els vostres esbarjos. L'única cosa que se us demana és, sense ser negligents amb les vostres ocupacions, comportar-vos amb Déu de la mateixa manera que us comportaríeu, en les diverses circumstàncies que es presenten, amb les persones que us estimen i que estimeu" (*Manera de conversar amb Déu*, 6-7).

A Nantes, la Gabriela va a una escola portada per religioses: hi fa la seva primera Comunió a l'edat de dotze anys, el 10 de juny de 1886. Aquest dia no és pas la seva tímida que la manté recollida, sinó la presència de JESÚS: "El dia de la teva primera Comunió, li recordarà el Senyor, no gosaves moure't, sabies que Jo estava en tu". Un dia li suplicarà "No m'abandonis mai. No hauríem d'estar sempre l'un per l'altre?", ella protestarà dolçament: "Senyor, però no ha estat sempre així, des del dia de la meva primera Comunió?"

Com a conseqüència de la seva adolescència, esdevinguda una noia amb els cabells morenos, s'exterioritza de

mica en mica. El seu pare mor l'any 1898; llavors la seva mare la fa anar a passar els hiverns a Nice, amb la seva germana Clemència que ha de cuidar la seva salut. La Gabriela desenvolupa els talents més diversos: li agraden les passejades a peu, a cavall i amb bicicleta, va a cursos de dansa i de piano, d'escultura i de pintura. La tímidesa de la seva infància es transforma en una rigorosa discreció sobre ella mateixa: La Gabriela s'oblida d'ella mateixa per repartir alegria al seu voltant. A pesar d'això, la seva vida interior es desenvolupa dintre de la prova: "Pensaven que era superficial quan era jove, però era el moment en el que experimentava les més grans penes de l'ànima". Busca amb tot el seu cor, la voluntat de Déu, i un sacerdot li suggereix d'entrar en un convent de clarisses. Però, al comprendre que aquest no era el camí a través del qual el Senyor la volia conduir, va escollir quedar-se soltera en el món. La Gabriela, que es manté lligada a l'espiritualitat de sant Francesc, esdevindrà franciscana seglar, amb el nom de germana Maria del Cor de Crist. S'esforça en viure pobrament: la seva alimentació és minsa i evita tota despesa supèrflua. Arribada als setanta anys, arrel d'un pelegrinatge a Lourdes, se contentarà de dormir en un armari il·luminat per una lluernia i just per poder-hi desplegar un llit. Alguns l'acusen d'avora, ja que la seva generositat envers les Missions i els més pobres és discreta. A pesar de tot, la seva caritat, de vegades "oblida" de cobrar els lloguers dels seus inquilins que no van sobrats de diners. "Saps qui és el Meu enemic? li preguntarà JESÚS un dia. Són els diners. Només es pensa amb ells. Sols es viu per ells. Endureixen el cor sense omplir-lo. Només Jo, comprens, sols Jo dono l'alegria".

El geni de l'alegria

Jove radiant, esvelta i graciosa, la Gabriela no deixa ningú indiferent, d'ella emana un encant que conquereix en la seva simplicitat. D'aquesta manera ha de refusar a nombrosos pretendents, més de setanta. Esdevinguda molt sociable, no és pas insensible a les atraccions del món, de les que li caldrà defensar-se sovint. Un dia, JESÚS li suplicarà que guardi el seu cor: "Quan no et reculls, és a Mi que em prives. Que la teva vida sigui un constant recolliment, una incessant conversa amb el teu Senyor. Per què em deixes? Jo no t'abandono pas. No tornis al món, no tindrà més el teu pensament". Però no desitja que aquesta intimitat l'impedeixi ser feliç comunicant-la als altres: "Has d'escampar alegria... No notes que és aquesta la teva missió?... Sigués el geni de la joia!"

A l'any 1908, la seva mare entrega l'ànima a Déu, i quatre anys més tard, la seva germana Clemència deixa aquest món; l'altra seva germana i el seu germà, essent casats des de fa molts anys, propicien que la Gabriela noti més la seva solitud. El patrimoni immobiliari heretat dels seus pares li proporcionen recursos financers suficients, però ella no està pas ociosa i s'ocupa d'un taller de confecció d'ornaments litúrgics per les Missions. Disposant del títol d'infermera, es lloga durant la Gran Guerra, per

cuidar els malalts i els ferits, primer en els hospitals de la regió, després a Verdum. Arreu aprecien el seu servei per la seva intel·ligència, la seva eficiència i pel seu calor humà. A pesar de tot això, la seva família no estalvia la terrible hecatombe del conflicte mundial: l'any 1918, la Gabriela plora la pèrdua del seu nebot Joan Caron, el seu preferit, mort a Verdum. De totes maneres, tots els seus nebots i nebodes, i més tard llurs fills, troben una bona acollida en el seu cor generós, i son benvinguts a casa de la "Tia Gaby" per les vacances, a Fresne-sur-Loire. En el jardí que comunica amb el Loire, en un moment donat, interromp el berenar i els jocs dels petits hostes per dirlos: "Pst! Escolteu el silenci!".

Canviar els elefants per gaseles

L'any 1923, el capellà de Fresne li demana d'escriure una peça de teatre per als joves de la parròquia. Ella ho fa, actuant i ballant ella mateixa amb els joves. L'èxit es converteix en compromís: La Gabriela rep l'encàrrec de representar la peça a d'altres parròquies, i després a escriure'n d'altres. Del 1923 al 1936, compona, d'aquesta manera, tretze comèdies en tres actes i catorze sainets o balls que interpretarà fins l'any 1948. El seu do d'actriu, el seu gust de saber posar en escena i la seva gràcia per la dansa conquereixen el públic. A través de les llàgrimes i dels somriures, transmet el missatge de l'Evangeli al bell mig dels patronats, molt nombrosos en aquella època. La Gabriela confecciona ella mateixa els vestits i s'ocupa de la posada en escena, disposant de vegades de molt poc temps per ensenyar els joves actors improvisats. "No us poseu nerviosos pels balls, escriu a un corresponçal. Els hi ensenyaré en un quart. Tinc el costum de canviar els elefants en gaseles". Quan a l'any 1929, a Paris, el Pare de Parvillez, jesuïta, assisteix per primera vegada a una de les seves representacions, comparteix plenament el comentari del capellà d'aquell lloc: "Cal admirar l'esperit de la senyoreta Bossis, però, sobretot, cal admirar l'esperit de fe que l'anima". Des d'aquell moment, s'establí la correspondència entre la Gabriela i el jesuïta.

A més de la inversió personal per a la preparació dels seus viatges, dels que ella mateixa assumeix les despeses, la Gabriela suporta pacíficament totes les incomoditats dels viatges, les nits passades a les estacions o als trens, dormir sobre les maletes o sobre un banc, renunciant sovint a la son i als menjars regulars. "Els teus sofriments passats es perden a la teva memòria, li recordarà un dia JESÚS, però esdevenen molt fructuosos davant Meu. Ja has oblidat les fatigues dels viatges, les molèsties de les temperatures, la set dels deserts, els temors, els exilis llunyans, les lentes tornades, les llargues corregudes, els instants de les malalties. Recordat que tot m'ho has ofert, i que Jo ho he guardat tot". Moltes persones que troben aquesta senyora elegant i original, sempre vestida de blanc, amb els seus barrets d'ala ample i les seves bruses passades de moda, només son aparences, l'envegen i pensen que tot és molt fàcil per aquesta actriu esdevinguda cèlebre. D'altres

la critiquen, però la Gabriela segueix el consell de JESÚS: "No et preocupis pas del què diran, fes el que has de fer". El seu secret es descobreix en una vida de pregària tant intensa com amagada. Inclús quan es desplaça, no deixa mai, sempre que li és possible, de participar a la Missa de cada dia, i no dubta en llevar-se a la nit per fer alguns quilòmetres a peu. També per resar el Rosari, el via Crucis i les oracions de cada dia, s'esforça cada dijous per fer una hora santa a l'església en companyia de JESÚS, present al sagrari. Li agrada contemplar-lo en la seva dolorosa Passió, en els Evangelis o bé en els escrits dels místics, en particular els de la benaurada Anna Caterina Emmerich o de la germana Josefa Menéndez.

És ben senzill!

Per oblidar-se d'ella mateixa i pensar sense parar amb JESÚS, la Gabriela fa participar el seu cos en els sofriments de Crist durant la seva vida terrena. D'aquesta manera, s'ha acostumat a dormir cargolada en una manta al terra, a casa seva que mai no escalfa. Un dia que volia exhortar un capellà al fervor, s'oblidà de la seva rigorosa discreció i va exclamar: "Però, senyor rector, cal mortificar-se per anar al Cel! Cal mortificar-se... és molt senzill!" En resposta a aquestes paraules, li ensenya un instrument de penitència, provat per la seva pròpia pell. D'aqueixes mortificacions, que de cap manera no són pas una inclinació natural, sinó la marca de la fidelitat a una inspiració de Crist, el seu Ben Estimat que, a més, de vegades l'haurà d'encoratjar: "Mai s'ha d'anar fins al límit d'una satisfacció, sinó que cal reservar-ne una part mortificada: la meva part". Quan un dia ella te mandra de seguir el costum de dormir a terra: "Creus que no he fet un esforç per morir a la Creu?" o quan deixarà de portar el seu cilici: "Jo no me he pas tret la corona d'espines!".

L'any 1934, prepara la seva tomba i hi fa escriure: "Oh Crist, Germà meu. Treballar al teu costat. Sofrir amb Tu. Morir per Tu. Sobreviure en Tu". I escriu en un carnet: "Preparo la meva tomba. Voldria que, passant prop de mi, hom tingués un bon pensament, que Crist parlés a través dels meus ossos dissecats". Dos anys més tard, en el vaixell "Île de France", que la porta a fer una volta per Canadà, JESÚS comença a parlar-li d'una manera diferent en el fons de la seva ànima, i ella comença a escriure el diari del seu viatge. Després d'una Missa, escriu: "Ja sabeu Bon JESÚS que tot és per Vós, aleshores, no us ho dic. - JESÚS: "Cal que m'ho diguis, ja que m'agrada sentir-ho. Digues-m'ho sovint. Fins i tot quan saps que algú t'estima, t'agrada que t'ho digui"". Els escrits d'aquestes converses esdevenen cada cop més freqüents durant aquest llarg viatge transatlàntic. Ben aviat el Senyor li diu: "Només et demano una cosa: Que escriguis. Això no és pas massa difícil. Estic amb tu. Sigues la meva fidel. Jo soc el teu Fidel". No obstant, seguidament, no tindrà cap més diari dels seus nombrosos viatges, que la porten per tot França, fins i tot a Còrsega, sinó, també a Itàlia, Àfrica, Estambul

i Palestina. El seu silenci és obedient: "No parlis més dels teus viatges, son per Mi".

Com t'he estimat!

Des de fa molt de temps, JESÚS havia preparat la Gabriela per aquesta gràcia mística especial de les locucions interiors. Al gener de 1941 li dirà: "Te'n recordes? Quan eres petita que em buscaves, anaves a amagar-te a l'habitació fosca, darrere la cuina de la teva àvia... "Quan deien on és la Gabriela?", tu pensaves, soc amb el Bon Déu". I te'n recordes de les nits d'estiu a Fresne, que anaves tota sola a la terrassa, buscant-Me entre el Loire i els estels; deies: "Vaig a pensar..." Era a Mi a qui buscaves. I Jo em deixava trobar, però tu encara no ho sabies. Ah! Com t'he estimat, la meva petita filla. Però, quan aquest diàleg interior esdevé més clar i més intens, la Gabriela s'atabala i es pregunta si no és fruit de la seva imaginació. S'obre al Pare de Parvillez, i aquest sacerdot, que te un discerniment molt agut, li confirma el seu origen diví.

El progrés espiritual, diu El Catecisme de l'Església Catòlica, tendeix sempre a una unió més íntima amb Crist. Aquesta unió s'anomena mística, perquè participa en els misteris de Crist a través dels sacraments - "els sants misteris" - i, en Ell, en el misteri de la Santíssima Trinitat. Déu ens crida a tots en aquesta íntima unió amb Ell, encara que determinades gràcies o signes extraordinaris d'aquesta vida només siguin concedits a algunes persones. Els escrits de la Gabriela varen procurar el be espiritual d'un gran nombre de persones en ser publicades.

L'any 1938, les seves peregrinacions teatrals la varen portar a Algèria, on visita la tomba de Charles de Foucauld. Al juny de l'any 1940, la invasió alemanya sorprèn els francesos. L'ocupació, la presa d'hostatges i les requisicions d'immobles obliguen els habitants a un èxode immediat. La Gabriela deixa casa seva, fuig en un camió de bestiar i es refugia a Curzon, a la Vendée, on segueix transcrivint els seus diàlegs amb JESÚS: "Com pregava per la victòria: "Vols la salvació del país, em pregunta JESÚS, o la salvació de les ànimes? Considera això com el més important... No tinguis por. Si venen els alemanys, soc Jo en Tu que els rebré". A finals d'any, els oficials alemanys deixen el seu apartament de Nantes, on ella pot tornar a passar-hi l'hivern, abans d'anar a Ancenis amb la seva germana Maria, per assistir-la en la seva agonia. A l'any 1943, els bombardejos aliats destrossen la ciutat de Nantes i multipliquen els sense sostre. La Gabriela acull una d'aquestes malaurades famílies a casa seva.

El Pare de Parvillez desitja fer editar els resums de les converses amb JESÚS, i obté l'aprovació immediata del bisbe de Nantes, Monsenyor Villepelet. La Gabriela sap molt bé que aquelles paraules no li són pas destinades exclusivament, però s'estimava més publicar-les després de la seva mort. A pesar d'això, el seu interlocutor diví la convenç perquè ella mateixa treballi en aquesta edició. A pesar de les difícils condicions de la guerra,

el Pare de Parvillez troba un editor entusiasta a qui li confia les llibretes de la Gabriela. Algunes hores més tard és assassinat al carrer. Es va trobar el manuscrit, però caldrà esperar quatre anys perquè es presenti una nova ocasió per poder-lo editar. El prefaci del primer volum d'aquestes xerrades espirituals titulades *Ell i jo* serà escrit per Monsenyor Villepelet i per Jules Lebreton, rector de la facultat de teologia de París; el bisbe regalarà un exemplar al Papa Pius XII l'any 1950. Per desig exprés de la Gabriela, la publicació és anònima. Al juliol de 1948, rep les proves de l'obra, i JESÚS l'anima a resar pel seu èxit sobrenatural: "Oh! filla meva, pots saber el camí que seguirà aquest llibret? Demana'm d'anar cap als més miserables, aquests paralítics espirituals, aquests afligits sense esperança, aquests muts davant de Déu, aquests posseïts de desitjos de diners. Demana que Jo passi per aquest llibret tai i com passava en altres temps, curant, atraient cap a Mi". L'èxit és considerable; la primera edició es va esgotar en sis mesos; aquest llibre en coneixerà una seixantena i serà traduït en diverses llengües. Això no fa variar res en el dia a dia de la Gabriela; és allò que es diu "l'eterna joventut d'Ingrandes" segueix alegre i bromista a la tarda de la seva vida.

Una mica més encara

A pesar de tota la seva activitat desbordant, coneix per primera vegada un fre a la seva vida. A l'agost del 1949, algunes setmanes després de la publicació del seu llibre, ha de suportar una operació quirúrgica degut a un càncer de pit. Està ben disposada a morir pel seu

Senyor, però Ell li demana treballar una mica més encara per Ell. La Gabriela torna, ben plena d'ànims i s'entrega a la preparació del segon volum d'*Ell i jo*. A mitjans del mes de març de 1950, se sent ben cansada i malalta; creu que té una bronquitis, però no en fa pas gaire cas. Els metges constaten que el tumor cancerós s'ha escampat pels pulmons: La Gabriela ha d'anar al llit. No hi està pas massa de cor: "Però, doctor, quan em deixarà sortir d'aquest llit?" La resposta és clara: "No us deixaré pas sortir!" I tot és acceptat en el silenci. "Me'n vaig a fer el gran viatge. He rebut l'Extrema Unció. Magnificat! És el moment de tornar a la Casa del Pare de família!" A pesar de tot, la malaltia evoluciona massa lentament per al gust d'aquesta ànima ardent, que ha d'armar-se de paciència: "Ja que aquesta mort està decidida, que es decideixi!". Fins l'extrem ella conserva la vivacitat dels seus gestos, una sorprenent presència d'esperit i el coratge de consolar a aquells que van a plorar al capçal del llit, compresos els seus nebots i nebodes a qui demana ser enterrada amb l'hàbit de Terciària franciscana. Tanmateix està ben sola per al gran viatge, el 9 de juny de 1950, a la nit de Corpus Christi, JESÚS compleix allò que li va prometre set anys abans, en un aniversari de la seva Primera Comunió: "En el moment de la teva mort, Jo seré el teu darrer alè, ja que no tindràs forces: no tindràs cap lligam amb la terra ni cap vista més allà. Això serà l'abandonament del Gòlgota: t'uniràs més que mai al meu Cor abandonat, i estarem junts per la travessa". Sobre la tomba de la Gabriela hi ha gravada una inscripció que ella mateixa va compondre: "Oh Crist, el meu Germà. Treballar al teu costat. Sofrir amb Tu. Morir amb Tu. Sobreviure amb Tu".

El recorregut terrestre de la Gabriela esdevé un testimoni eloqüent de l'extraordinària fecunditat de tota ànima que busca, sense mai defallir, la intimitat de JESÚS. Cadascú pot sentir tot això en el fons del seu cor, com la Gabriela, fins i tot sense cap so: "Exposa'm els teus sospirs, em seran dolços com les brises de la plana. Les acolliré amb un cor joiós com si en el món només existís una ànima, la teva, i a cada ànima li faré la mateixa festa; cada ànima podent-se creure l'elegida del meu Amor. És el miracle del Cor del teu Déu, per a totes i per a una sola, en el més íntim secret de cadascuna. Jo soc la Resposta".

Dom Barthélemy-Mai o.s.b.

• Per rebre (gratuïtament) la Carta de l'Abadia de Sant Josep de Clairval, cal adreçar-se a l'Abadia, les dades de la qual s'assenyalen tot seguit.

• Rebrem amb molta gratitud totes les adreces de possibles lectors que ens facin arribar.

• Ajuts:

Transferència bancària: IBAN (International Bank Account Number) : FR59 2004 1010 0405 6187 8A02 585.

BIC (Bank Identifier code) : PSSTFRPPDIJ, con título: Abbaye St Joseph de Clairval.

Targeta de crèdit: cf. la nostra pàgina www.clairval.com

Abbaye Saint-Joseph de Clairval (Ed. catalana) ISSN: 1956-3914 - Dépôt légal: date de parution - Directeur de publication: Dom Barthélemy de Ruffray - Imprimerie: Traditions Monastiques - 21150 Flavigny-sur-Ozerain.

ABBAYE SAINT-JOSEPH DE CLAIRVAL – 21150 FLAVIGNY-SUR-OZERAIN – FRANCE

E-mail : abbaye@clairval.com – <http://www.clairval.com/>